

To bude určite ...! Alebo..

Dávid Pogran

V minulom čísle sme Vám priniesli karikatúru **Martiny Javorskej**, študentky III.C. Tentokrát sme Vám priniesli karikatúru študenta **Adama Ciberu** z III.D.

Náukuk

PRÍBEH ROZHOVOR ÚVAHA PODUJATIA PROJEKTY

3	projekt	Holandsko 2012
6	podujatie	MDD
7	rozlúčka	Arive derči!
8	projekt	Štrasburg - Londýn - Paríž
11	súťaž	Podelili sme sa o sladkosti
12	príbeh	Najoblúbenejšie miesto
16	z mesta	Popradský mládežnícky parlament
17	rozhovor	Pohľad pána riaditeľa...
21	skutočný príbeh	Mami, ty si ma našla...

TVORCOVIA ŠKOLSKÉHO ČASOPISU

Koordinátor:

Mgr. Ingrid Orjabincová

Redakčná rada:

Martin Mierka, Michal Havelka,
Sylvia Hvizdošová, Martina
Javorská, Michaela Zoričáková

Grafické spracovanie:

Martin Mierka

Redaktori:

Martin Mierka, Viktória Kubalová,
Michal Havelka, Sofia Hadzimová,
Michal Polovka, Martina Javorská,
Vanesa Štrbjanová, Ľuboš Gromada,
Peter Vernarec

REDAKČNÍK

Milí naši čitatelia, ani
sme sa nenazdali a máme
tu záver školského roka.
Veríme, že Vám náš
časopis aspoň mies-
tami spríjemňoval chvíle
strávené v škole a zároveň
ďakujeme všetkým tým,
ktorí prispeli radami
a nápadmi k tomu, aby bol
časopis Nákuk pútavejší,
zaujímavejší a v neposled-
nom rade aj pestrejší.
Lúčime sa nateraz s Vami
a želáme Vám, aby ste si
plnými dúškami užili letné
prázdniny. My sa na Vás
budeme po lete opäť tešiť!

Noc

Peter Vernarec

Dnes budem slušný, budem k tebe dobrý,
zasypem ťa krásnymi rečami a úprimnými pohľadmi, tak sa na mňa pozri,
čítaj mi z očí, ja čítam ti z pier,
včerašok hod' za hlavu, dnes chcem medzi nami mier.

Navarím večeru, napustím nám vaňu,
som celý bez seba, keď vidím ťa predomnou stáť nahú,
preskočme tento krok, vypustím vaňu, kašlime na ňu,
ťaháš ma do postele, že poďme si ľahnúť.

Odmietam spánok, beriem ťa na ruky, mám ťa v moci,
myšlienky zajtrajška zatienili myšlienky dnešnej noci,
laháme si na postel, no teraz už nepustím ťa spať,
končím toto písanie, každý si domyslí, čo sa asi bude diať.

tom letisku nebola, ale verila som, že keď to zvládla ona, tak ju nájdem.

A zvládla som.

Neviem ani vyjadriť ten pocit šťastia, keď som ju mala v náručí. Bežala ku mne so slovami : “MAMI, TY SI MA NAŠLA”.

Sadla do auta a plakala. A ja plačiem aj teraz, keď to píšem. Prešli dva dni od jej návratu, ale vždy, keď na ňu pozriem, vidím smútok v jej očiach, je tichá a nechce veľmi rozprávať. Ani sa jej nečudujem.

Ale jedno Vám poviem. SOM HRDÁ na svoju dcéru, pretože prekonala samu seba.

IVANKA, LÚBIM ŤA.

Ešte pár rád na záver

Pri vycestovaní do USA sa nespoliehajte na nič. Môže sa vám stať, že vás deportujú pre čokoľvek. Majte pri sebe hotovosť všetkých krajín, v ktorých sa vyskytnete na letisku. Dôležité sú aj mince.

(Aj s tým mala problém, nechcel jej nikto rozmeniť)

Dôležitý je telefón so SIM kartou a roomingom. Najlepšie ak má wifi pripojenie (prípadne notebook). Zapíšte si všetky dôležité telefónne čísla. Majte k dispozícii viac platobných kariet, na ktorých je vyšší obnos peňazí. A ,samozrejme, zistite si dopredu prípadné spiatocné lety a ich ceny.

Budem rada, ak tento príbeh bude pre všetkých poučením. Prajem vám, aby ste takúto situáciu nikdy nemuseli riešiť. Verte mi, že najhoršie pre mamu je utrpenie svojho dieťaťa.

Holandsko 2012

Martin Mierka

JE SOBOTA 21.04.2012, 19:00 HOD. A PRED GYMNÁZIOM NA ULICI DOMINIKA TATARKU STOJÍ SKUPINKA VYTEŠENÝCH ŽIAKOV PLNÝCH OČAKÁVANÍ A, SAMOZREJME, AJ ICH SKLAMANÍ RODIČIA.

V diaľke vidieť už prichádzajúci autobus s logom Chrzan, a tak sa celý tento dav rozbehol k autobusu, aby každý obsadil svoje vysnívané miesto. Po dlhej príjemnej a hlavne komickej ceste sme dorazili na parkovisko v Harene, kde nás už čakali naši holandskí partneri a ich rodiny. Po krátkej zoznamovačke šiel každý domov k svojej rodine. Či už to bola farma, alebo domček na predmestí, každý si všimol, že navôkol je len a len rovina a žiadne kopce.

Prvý deň bol hlavne relaxačný, pretože sme boli všetci prepotení a unavení z cesty. Večer sme sa vybrali do Chroningenu, kde sa všetci slovenskí študenti stretli. Večer sme strávili v miestnych reštauráciách a následne sme sa riadili programom našich Holanďanov. Netrvalo dlho a obľúbili sme si to tam. Čo Vás možno prekvapí a u nás to nie

je až tak tradičné je, že tam chodia všade na bicykli, ale úplne všade! Počas týždňa sme navštívili aj Amsterdam.

Cestou do Amsterdamu sme prechádzali po priehrade, ktorá má na jednej strane slanú vodu a na tej druhej naopak sladkú. Zastavili sme sa aj v múzeu, v ktorom boli vystavené tradičné holandské predmety a, samozrejme, aj ich legendárne veterné

mlyny. Toto múzeum vytváralo malú dedinku, v ktorej panovala príjemná atmosféra. Zároveň sme si tam mohli nakúpiť nejaké suveníry a odpotiť sa v obrovskom dreváku. Po príchode do Amsterdamu sme sa presunuli do lodenice, odkiaľ sme vyplávali na turistickej lodi po riekach Amsterdamu. Mohli sme vidieť mnoho známych stavieb a zároveň mnohé unikáty, jedným z nich boli aj dva na kľučku rovnaké domy. Po plavbe sme mali rozchod, čo znamenalo nákupy. Navštívili sme mnohé obchody ako napríklad Tommy Hilfiger, Reserved, H & M a iné. Chceli sme zájsť aj do Hard Rock Café, no ten bol príliš ďaleko umiestnený od centra, a tak sme nestrácali radšej čas. Ďalšou metou bol aj Starbucks, ktorý sme našli a musím poznamenať, že bol veľmi pekne zariadený a aj vybavený tou najlepšou

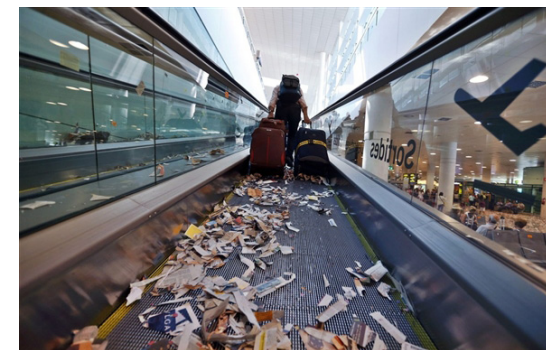

kávou a čajom. Okrem iného sme v jeden večer oslávili narodeniny jedného z Holanďanov a to na party v jeho záhrade. Aby som nezabudol, súčasťou projektu bola aj prezentácia krajiny v anglickom

letenku do Viedne a odtiaľ už nebude problém dostať sa na Slovensko. Túto informáciu sa mi jej podarilo doručiť a začal druhý boj. Keďže to bola iná letecká spoločnosť, musela sa dostať na terminál 3. Cestovala tam shuttle (om) - ako metro, len nad zemou asi 8 minút. Povedala, čo potrebuje, upresnili jej odlet a cenu a letenku si kúpila (173,64 €).

Upozorňujem Vás, že na letisku vo Francúzsku neplatí VISA karta, takže s kartou nemohla platiť. Našťastie mala ešte so sebou 200,00 dolárov, ktoré musela zmeniť na eurá (samozrejme, s nevýhodným kurzom a poplatkom) a podarilo sa jej letenku do Viedne zakúpiť. Zostalo jej vo vrecku 5 € a zistenie, že jej batožinu nepreviezli do tohto lietadla. Dostala pokyn, aby si ju našla na predchádzajúcom termináli a priniesla ju so sebou. Inak by batožina letela do Budapešti a ona do Viedne. Spotená, dehydrovaná, unavená to zvládla. Čakali na ňu ešte 5 minút. Ja som sa zatiaľ rozhodla, že do Viedne prídem po ňu, aj keď z viedenského letiska jej šiel spoj do Bratislavy. To sme sa už ale nestihli dohodnúť, pretože bola offline.

Bola som pred Nitrou - 22,00 hod., keď sa mi ozvala z Viedne. Jedna dobrá duša jej požičala telefón, aby mi zavolať. Prosila ma, že už nikdy nechce cestovať, že ma počká na letisku pri taxíkoch. Nikdy som na

a všade ju odbili s tým, že viac pre ňu nemôžu urobiť.

Asi si málokto z nás vie predstaviť aké veľké je letisko Charles De Gaulle v Paríži. Ostala bez jedla, pitia, s jednou vreckovkou z lietadla a obrovským množstvom slz.

Keď mi v pondelok o 15,30 hod. zvonil telefón, netušila som, čo ma čaká. Aj teraz to píšem so slzami v očiach. Počula som len „Mami, som v Paríži, príd' prosím ťa po mňa...“ a ďalej len pípanie telefónu. Áno, určite sme urobili chybu, že nemala so sebou telefón so Sim kartou a roomingom. To už teraz viem.

Našťastie mala telefón, na ktorý si mohla zakúpiť wifi kartu na jeden deň, pripojila sa na internet a komunikovali sme chvíľu mailom. Zatiaľ sa jej ale pokúšal jeden “dobrý človek” ukradnúť príručnú batožinu. Keď to zbadala, okamžite vysúkala z pamäte také francúzske slová, ktoré sa možno ani neučili. Trochu po francúzsky zo školy vie. Samozrejme, že sa jej stratila aj normálna batožina, pretože tá bola v lietadle do Budapešti, na ktoré ju už nikto nenaložil, pretože letenka stála 660,00 €. Keď sa pýtala na let na Slovensko, tak informátorka medzinárodného letiska netušila, kde Slovensko je, tak si musela ísť po mapu a náš štát vyhľadať. Našla jej let do Kodane a následne do Bratislavy za 1 600,00 €. To si, samozrejme, mala zaplatiť na mieste. Spojila som sa aj s naším veľvyslanectvom v Paríži, ale tí mi povedali, že mi v tom nemôžu pomôcť, pretože nepoznajú ozajstný dôvod. Sľúbila mi síce, že tam zavolá, ale ďalej som ju nekontaktovala, pretože som to riešila sama. Po spojení s veľvyslanectvom USA v Bratislave som sa dostala k informácii, že jej mám kúpiť

jazyku pred holandskou triedou. Ja som bol v tíme spolu so Silviou Kratochvílovou. Mali sme za úlohu oboznámiť Holanďanov so základnými údajmi o našej krajine (počet obyvateľov, rozloha...), ďalej ich informovať

o našich kultúrnych a historických dedičstvách (hrady, zámky...) Neskôršie nasledoval ľudový tanec, ktorý pobavil aj nás nielen ich a na záver sme si pre nich pripravili pár slovíčok, ktoré boli pre nich ťažko vysloviteľné, napríklad guľôčka, ďateľ a iné... Aj ostatní slovenskí študenti mali projekty zamerané na rôznu tematiku. Museli sme sa veľmi snažiť, pretože Holanďania za tento projekt dostávajú koncoročnú známku.

Ani sme sa nenazdali a týždeň zbehol ako voda. A čo som si domov priniesol? Skúsenosť, poznatky o ich kultúre, zlepšenie v anglickom

prejave a ,samozrejme, mnoho suvenírov. Určite odporúčam všetkým našim študentom, aby nad takýmito projektmi uvažovali a využili túto jedinečnú šancu.

Medzinárodný deň detí

Martin Mierka

Ako by to vyzeralo, keby sme nemali pre našich najmenších niečo pripravené na MDD? Myslí si, že veľmi zle. Práve preto si ŽŠR v spolupráci s vedením školy pripravila pre triedy sekunda a kvarta niekoľko stanovišť, kde ich čakali rôzne úlohy. Celý program zavŕšilo veľkoplošné pozieranie filmu RIO. Akcia sa z dôvodu zlého počasia nekonala v areáli školy, ale v telocvični, ale to nebol žiaden problém. Na tvárach týchto žiakov bolo vidieť radosť a nadšenie, o čo celému organizačnému tímu aj šlo. Touto formou by som sa chcel ešte raz poďakovať všetkým, ktorí sa na organizácii podieľali.

Mami, ty si ma našla...

Moja dcéra Ivanka (má 19 rokov), v nedeľu 17.6.2012 vycestovala na turistické víza ESTA do USA- Bostonu.

Všetci sme sa tešili, že uvidí kus sveta, bude môcť komunikovať po anglicky, spozná nových ľudí ... To sa však nestalo. Letela Air France trasu Budapešť-Paríž-Boston. V Bostone ju po rozhovore previedli do inej miestnosti, kde s ňou už nekomunikovali dôstojne. Na všetky otázky odpovedala. Upozorňujem vás, že rozpráva plynulou angličtinou, všetkému rozumela, no napriek tomu sa jednoducho rozhodli, že jej vstup do USA neumožnia a deportujú ju naspäť. Nepomohli žiadne argumenty, doklady, preukázanie sa hotovosťou ani peniazmi na karte, nedovolili jej telefonovať známemu, u ktorého mala bývať a stále ju obviňovali, že podľa nich tam ide pracovať. Nemali k tomu žiadne dôvody, informácie, iba vlastné presvedčenie o ich pravde. Vyzvali ju, aby okamžite nastúpila do lietadla, inak ju dajú do väzenia a o dva dni pôjde aj tak domov. To ešte nikto netušil, čo za "domov" oni pokladajú. Samozrejme, že jej zobrali všetky otlacky prstov, odfotili ju a nezabudli ju upozorniť na to, že do USA má ako turista doživotne zakázaný vstup. Tak moje dieťa nastúpilo, nerozlúčila sa ani s priateľom, s ktorým cestovala a letela späť. On zostal v USA na tri mesiace. V Paríži ju už čakala policajná eskorta, ktorá ju zaviedla do miestnosti s "podradnými ľuďmi", tam jej vrátili pas, vyviedli ju z miestnosti, že už môže ísť. ALE KAM???????? Nik sa o ňu nestaral, nik jej neporadil, presúvala sa z okienka do okienka

nemá, vnútornú istotu úspešnej a sebavedomej osobnosti, ktorá vie, že má svoje práva a povinnosti, dodržiava ich a vyžaduje to aj od ostatných. Nedávno sme tu mali na návšteve pani riaditeľku a pani zástupkyňu z dánskeho gymnázia a tento projekt sa im veľmi páčil, pravdepodobne, ho budeme robiť spolu. Prvou – pilotnou akciou z projektu je referendum o podobe učební a systéme výučby v nich.

Chceli by sme zmeniť systém súťaží, máme veľa úspešných a šikovných žiakov v rozličných oblastiach, chceme, aby každý z nich mohol ukázať, že je v niečom dobrý. V súvislosti s tým pribudnú aj ďalšie nástenky úspechov, aby každý kto sem príde, videl tých najlepších. Dámy z Dánska nám ponúkli peknú myšlienku - školských ambasádorov. To sú ľudia, ktorí zastupujú školu, keď majú žiaci niekam ísť, vítajú hostí, keď sú tu. Čiže sú to špičkoví žiaci, ktorí vedia veľa o škole, sú slušne zorientovaní v spoločenskom živote, výborne ovládajú cudzie jazyky, takže dôstojne reprezentujú školu. V dohľadnej dobe urobíme ponuku na výber ambasádorov, uvidíme koľko žiakov sa na túto úlohu prihlási. Prebehne to formou konkurzu a mali by to byť druháci a tretiaci.

Chceli by sme spustiť aj projekt pre základy vedeckej práce, aby študenti, ktorí majú záujem napríklad o históriu, mali krúžok, v ktorom sa budú histórii venovať a navyše sa poučia o tom, ako pri získavaní nových poznatkov správne metodicky postupovať, lebo veda má svoje zásady, ktoré sa nesmú porušovať, ak chceme mať objektívne a pravdivé výsledky. Na týchto krúžkoch by sa to mali študenti naučiť, čo by im mohlo byť prospešné pre ďalšie, vysokoškolské štúdium.

PaedDr. Vladimír Lajčák PhD.

Plány o skvalitňovaní výučby nájdete v ďalšom čísle.

Arive derči!

Martin Mierka

Už nikdy nemusia do našej školy vstúpiť ako žiaci!

Už nikdy nemusia do našej školy vstúpiť ako žiaci! Áno, reč je o našich úspešných maturantoch, ktorí sa pred akademickým týždňom s nami (študentmi), pedagógmi a školou príjemne rozlúčili. Tento rok sprevádzala rozlúčku trošku atypická ceremónia, ktorá sa konala na školskom dvore zaliatom v ten deň slnkom. Príhovory, ktoré odzneli, boli plné emócií, sentimentu a nádejí na úspešné ukončenie štúdia. Zazneli aj úprimné želania všetkého dobrého do nasledujúcich dní, ale aj rokov.

S odstupom času možno povedať, že všetci naši tohtoroční štvrtáci zmaturovali. Niektorí zahviezdili brilantným výkonom, iní sa prezentovali iba priemernými vedomosťami. Rozhodujúce však je, ako sa títo mladí ľudia uplatnia v bežnom, reálnom živote. Držíme im teda palce!

Štrasburg – Londýn – Paríž

Michal Havelka

Ráno, v prvý deň mesiaca mája - mája, sa už niekoľko našich študentov, pravdepodobne, nevedelo dočkať na poobedie toho istého dňa, pretože pred Billou v Poprade čakal autobus, ktorého plán cesty bol jasný – Štrasburg, Londýn a Paríž.

Európske metropoly, ktoré asi nikomu z Vás netreba predstavovať. Londýn a Paríž sú akými kolískami sveta, svetovej ekonomiky a kultúry a Štrasburg, bývalé rybárske mesto, ktoré sa pýši významnými univerzitami a sídli tu Európsky parlament.

Potom ako sme naposledy zakývali svojim rodičom, mal náš autobus krátku zastávku v Liptovskom Mikuláši, kde sa pripojila početnejšia skupina ľudí, z ktorých sa stali naši spolupútnici naprieč Európou. Jedli sa rezne, paštéty, klobásky alebo rôzne sladkosti, ktoré mali z domu všetci povinne nabalené v ruksakoch či taškách. Cesta do Štrasburgu bola dlhá, ale všetci sme to dobre zvládali. Na druhý deň ráno sme dorazili do mesta plného záhrad, riečok a zelene. Po prehliadke mesta sme si dali krátku prestávku v parku, kde nám konečne zasvietilo slniečko. Krátko potom sme navštívili Európsky parlament, kde nám pracovník tejto inštitúcie urobil podrobný výklad,

Pohľad pána riaditeľa do budúcnosti školy

Martina Javorská a Vanesa Štrbjanová

Po roku spoznávania tejto školy, jej ekonomickej stabilizácie a základných nevyhnutných zmien, by mal prísť rok, v ktorom by sa mala začať meniť atmosféra v škole.

Mojou víziou je, že by to mala byť predovšetkým škola pre študentov, v tom zmysle, aby sa okrem získavania vzdelania mohli študenti rozvíjať a zdokonaľovať vo všetkých oblastiach, o ktoré majú záujem.

Tento rok ukázal, že Školská rada si svoju funkciu zastúpila celkom slušne, ale po dobrom štarte postupne išla jej aktivita trochu dostratena. Aj preto ŠR zreorganizujeme, jednotlivé oblasti si budú zástupcovia žiackej Školskej rady riadiť oveľa viac. Venujeme viac času na diskusie, na prípravu plánov činnosti pre jednotlivé oblasti ale hlavne budeme chcieť, aby sa na škole stále niečo dialo.

Chceli by sme spustiť projekt diskusného klubu, ktorý je na Slovensku známy aj ako diskusná liga, aby sa o problémoch, ktoré na škole, ale i v spoločnosti sú, kultivovane diskutovalo. Vytvorí sa tábor „za“, a „proti“, ktoré si určia svojich zástupcov. Tí si potom sadnú pred divákov a budú o dohodnutých témach diskutovať, aby to nebolo iba o nariadovaní, ale aby sme sa o veciach, ktoré sa nás všetkých týkajú aj rozprávali. Celé by to malo smerovať k pripravovanému projektu „škola demokracie“. Jeho cieľom je, aby každý, kto vstúpi do tejto školy, sa počas štyroch (či ôsmich) rokov naučil o histórii demokracie, o jej jednotlivých míľnikoch, o tom, čo je jej podstatou. A hlavne, aby sa naučili aj demokraticky správať. Pretože demokracia znamená zodpovednosť, počúvanie iných, toleranciu. Budeme to robiť preto, aby z tejto školy odchádzali pre spoločnosť prosperní ľudia, ktorí budú mať to, čo väčšina tohto národa

Popradský mládežnícky parlament

Viktória Kubalová

Popradský mládežnícky parlament je neformálna mládežnícka skupina , ktorej hlavným cieľom je podporovať mladých ľudí v meste Poprad a organizovať rôzne spoločenské či športové akcie.

Popradský mládežnícky parlament je neformálna mládežnícka skupina , ktorej hlavným cieľom je podporovať mladých ľudí v meste Poprad a organizovať rôzne spoločenské či športové akcie. Podporuje dianie v meste , aby mladí nesedeli doma za počítačom , ale aktívne sa zúčastňovali na diani v meste. Parlament ma za sebou veľa vydarených akcií : ako sú piatky za pevné zadky, gymnastický deň, challenge day, jesenné dni športu, jarná múza, galéria mladých, naj tablo, naj oznamko, apriliáda v obchodnom dome Max, deň krivých zrkadiel, živé knižnice. Najväčšou akciou nášho parlamentu je študentský ples , kde sa každoročne stretne stovka mladých Popradčanov. Aj tento rok sa to konalo vo veľkom štýle, na plese

vystúpila kapela Zoči -voči , hral Dj Benyy a vyhlásila sa kráľovná večera , ktorá dostala fotenie od známeho popradského fotografa. Členovia parlamentu sa zúčastňujú na rôznych školeniach a zahraničných výmenách, kde nadobudnú mnoho nových kamarátstiev a partnerstiev s okolitými mestami a hlavne nezabudnuteľné zážitky a nové inšpirácie. Na ďalší školský rok pripravujeme mnoho ďalších akcií ako je zber trvanlivých potravín „kilo“, noc mágie na námestí v Poprade a spoluprácu s občianskym združením pre mesto. Veľmi radi privítame nových členov a nové návrhy práve od vás mladých , lebo práve my mladí sme budúcnosťou pre naše mesto .

pri ktorom si niektorí stihli slušne zdriemnuť. Podvečer sme opustili mesto a pokračovali k nášmu primárnemu cieľu, ktorým bolo hlavné mesto Veľkej Británie, Londýn. S odchádzajúcim slnkom prišla tma, a tak sme prenocovali v oblasti, o ktorej už mnohí z nás počuli, oblasť Champagne.

Na obed nasledujúceho dňa sme už ale brázdili Eurotunel a poobede sa už konečne prechádzali po preslávenom Greenwichskom parku, kde sme mali možnosť vidieť nádherné observatórium, nultý poludník, ale najmä výhľad na kolísku Európy, hlavné mesto Anglicka a Spojeného kráľovstva, rozmanité mesto Londýn. V deň príchodu do Londýna sme ešte videli National Maritime Museum, Queen's House, Soho, The Tower of London, a Tower Bridge. Neskôr sme mali možnosť navštíviť múzeum voskových figurín – Madame Tussauds, známe Piccadily Circus ale aj Camden City, štvrť s početným množstvom umelcov.

Po večeri na ázijský spôsob sme sa ale už presunuli metrom a vlakom do miesta nášho dočasného bydliska – Rainhamu.

Štvrťok začínal dlhou cestou na opačný koniec aglomerácie, kde nás čakal zámok a letné sídlo kráľovskej rodiny – Windsor. Po prehliadke zámku a dobrom obede sme sa presunuli do štvrťi zvanej Kensington. Tu sme mali možnosť vidieť Kensingtonské záhrady, Royal Albert Hall, ale aj prírodovedecké múzeum, ktorého exponáty stoja za návštevu múzea. Neskôr sme sa presunuli do centra Londýna, kde sme navštívili London Eye, ktoré nám ponúkalo krásny výhľad na mesto a prvýkrát sme mali možnosť vidieť Westminster Abbey a Big Ben. Večer sme mali poslednú možnosť užiť si pohodlie postele, pretože pred nami boli už len noci

strávené v autobuse. Tretí deň samotného pobytu v Londýne sme ešte videli slávny Buckinghamský palác a výmenu kráľovských stráží pred palácom, Hyde park, St. James park a neskôr aj sídlo britského premiéra na adrese Downing street, 10, St. Paul's Cathedral, pamätník Horatia Nelsona a Národnú galériu. Pobyt v Londýne sme zakončili skromnými nákupmi na Oxford Street.

Po ceste nočným Eurotunelom sme sa už ráno zobudili vo Francúzsku. A čo nevidieť, ocitli sme sa v srdci Paríža, na Námestí svornosti. Deň sme začali návštevou Louvru, kde sme mohli vidieť známy obraz Mona Lisa od Leonarda da Vinci, ale aj mnohé iné významné maľby. Po dobrom obede sme sa presunuli k hlavnej atrakcii mesta a to Eiffelova veža, čo bola tiež určite pekná spomienka.

Prechádzka po nákupnom raji Champs-Elysées bola už posledná stanica nášho výletu. Keď sme sa ale nakoniec stretli na Námestí svornosti, už sa asi každý z nás tešil domov. A tak sme sa obliekli do pohodlného oblečenia a ráтали sekundy, ktoré nás delili od domova a svojich blízkych.

Po strastiplnej ceste sme sa nakoniec dočkali a všetci sme sa v zdraví vrátili domov k svojim rodinám a s bohatými zážitkami. Aj preto si dovoľím povedať, že nikto z nás neľutoval, že sa zúčastnil.

Okrem týchto (a mnohých ďalších) literárnych diel je tiež autorom scenárov k filmom Stratený syn Slovenska, ktorý je o generálovi Ottovi Smikovi, o čom je mimochodom aj vyššie spomenutá kniha Zlomený sen, a taktiež k dokumentárnym filmom o Vojtechovi Zamarovskom a Romanovi Kaliskom.

Keďže cestopisy môžu písať zvyčajne iba cestovatelia, pán Machala sa nenechal zahanbiť a počastoval nás svojimi historkami z ciest po Rusku, Taliansku, ale aj zo Slovenska, napr. z Pamätného výstupu na hrad Devín. Ako správny vlastenec vyzdvihol hrdinstvo a zásluhy takých osobností, akými boli a sú Ľudovít Štúr, Milan Rastislav Štefánik, a pretože je dobrým známym súčasného premiéra aj prezidenta, tiež spomenul aj udalosti z terajšieho politického diania, o ktorých sa možno toľko nehovorí.

Na záver ešte uvediem jednu príhodu z ciest pána spisovateľa, ktorá ma najviac zaujala. Na cestách po Taliansku sa Drahoslav Machala zastavil v rímskej kaviarni Antico cafe greco, kde sú, okrem iného, vystavené obrazy slávnych umelcov. Keďže v tejto kaviarni pil kávu aj Ján Kollár na svojich cestách horným Talianskom okolo roku 1843, pán Machala sa rozhodol, že v kaviarni bude visieť aj jeho podobizeň. Dohodol sa teda s majiteľom a priniesol obraz J. Kollára. Tu však nastala dilema (di-léma, čiže dve lémy. Už teda viete, čo je to tá léma), kde ho umiestniť (ten obraz, ak ste sa stratili). Ako tak prechádzali kaviarňou okolo busty Hemingwaya, pán Machala úplne nenápadne poznamenal: „Ale veď ho môžeme dať aj tu“. A keďže si majiteľ nič nevšimol (a možno aj áno, ale bolo mu to jedno), visí teraz slovenský literát nad tým americkým. No a že americkí turisti fotografujú hádam rovnako radi ako tí japonskí, pán Kollár sa usmieva aj z fotiek v albumoch nejednej rodiny z Nového sveta.

Celkom na záver nás pán Machala vyzval k úcte k rodičom aj pedagógom a akémusi národnému cíteniu, čo podporil slovami: „*My sa bez problémov môžeme porovnávať s ktorýmkoľvek národom v okolí.*“

Beseda so spisovateľom alebo „Ako som pil kávu v anticocaffegreco“

Michal Polovka

11. apríla mali triedy II. C, D, B (presne v tomto poradí) možnosť vypočuť si veľmi pútavý životný príbeh spisovateľa, novinára, scenáristu a generálneho riaditeľa Národného literárneho centra – Drahoslava Machalu (na obr., aj keď tá fotka už nie je aktuálna).

Jeho literárna činnosť začala na gymnáziu, kde bol šéfredaktorom časopisu Ohlasy mladej jari. Knižne debutoval zbierkou poviedok Zhavranelí bratia, v ktorej rozoberá etické problémy mladého človeka. Druhú knihu v poradí napísal spolu s bratom Ivanom. Vyšla pod názvom Reportér Hemingway a priniesla mu zatiaľ najväčší úspech. O túto knihu dokonca prejavili záujem prekladatelia v Mexiku k príležitosti stého výročia Hemingwayovho narodenia (21. 7. 1898). Tento autor má skutočne široký žánrový záber, čo dokazujú aj cestopisy Veterné topánky 1,2,3, zbierka noviel Súkromný most, ale aj biografické knihy ako Zlomený sen, alebo Rytieri oblohy, ktoré opisujú osudy slovenských letcov počas 2. svetovej vojny v službách Royal Air Force (Letecká jednotka vo Veľkej Británii).

Podelili sme sa o sladkosti

Sofia Hadzimová

V našej škole sa od utorka 5 júna do piatku 8 júna organizovala akcia pod názvom PODEĽ SA O SLADKOSTI.

V tejto akcii sa vyzbierali sladkosti od študentov našej školy, ktoré sú určené pre deti z detského domova v Spišskom Štiavniku. Zapojilo sa dokonca aj niekoľko žiakov a profesorov, ktorí dali sladkosti anonymne. Víťaznou triedou sa stala SEKUNDA, ktorá vyzbierala najviac sladkostí. Víťazná trieda vyhrala tortu, s ktorou sa podelili aj s p. profesormi/kami. Za zodpovednosť a bezproblémový priebeh akcie sa môžeme poďakovať p. profesorkám Katreniakovej, Valigurovej a p. profesorky Vargovej. Za celý čas, čo táto akcia prebiehala p. profesorky sa zodpovedne starali o to, aby sa žiadna sladkosť nestratila, či nebola presunutá k inej triede. Spolu sa vyzbieralo neuveriteľných 25 kíl :-)

Víťazná SEKUNDA bola všetky vyzbierané sladkosti odniesť deťom osobne v piatok 15. júna do Spišského Štiavniku. Deti boli veľmi šťastné, pretože sladkosti pre nich nie sú každodennou záležitosťou.

Najoblúbenejšie miesto

Luboš Gromada
(bývalý študent našej školy)

Koniec roka prináša aj koniec príbehu od nášho absolventa Ľuboša Gromadu.

Marek nevidel žiadne prázdne miesto. Starí rodičia zaplnili knihovničku odhora až dole. Na počudovanie, Jano objavil dve medzery na začiatku Remarqueovej série, okolo románu Na západe nič nového. Vložil ich, kam patrili.

„Čo teraz?“ spýtal sa Marek mdlou.

„Tých kníh je priveľa. Musia mať svoje pevné miesto.“

Jano vybral prostredný román a prelistoval ho. Vyletel z neho ďalší papierik. Pozri sa do albumu

Jano podal bratrancovi lístok a čupol si k spodnej polici, kde ležali dva fotoalbumy. Otvoril 4 vrchný, ale tam bola prvá fotografia zo svadby starých rodičov. Zavrel ho a zalistoval v druhom. Po chvíli zbadal obrázok hádam pred dvadsiatich rokov. Dedo sedel s vnukmi pod hruškou v záhrade.

„Toto je jediná fotka, kde sme s dedom sami,“

Jano strčil album pod nos bratrancovi. Marek Adamovič cival na obrázok.

„Matne si pamätám, ako sme tam sedeli pod tým stromom. Ale čo z toho? Môže byť najoblúbenejšie miesto v záhrade?“

„Spojili sme knihy, aby sme sa dostali k odkazu. Našli sme spoločnú fotku. Na to určite myslel dedo.“

„Takže to ukryl v záhrade? O tom pochybujem. Kam by to dal?“

Jano rozmýšľal. „Bude...“

„Pohli ste s tým nejako?“ do obývačky vošiel Palo. „Nedovolila mi, aby so jej pomohol s utieraním, takže som teraz celý váš.“

„Jano,“

povedal Marek pomaly,

„spomenul som si, ako nám raz dedko pod tým stromom rozprával o truhlici s najcennejšími pokladmi. Pamätáš?“

Bratanec pokrútil hlavou.

„Nie.“

Marek hovoril čoraz rýchlejšie.

„Prezradil, že ju má v podkroví, no odmietol povedať, čo v nej má.“

„Nespomínam si.“

„To nič. Podťte hore.“ Marek vyšiel do chodby a na konci vystúpil po schodoch nahor.

Pôjd bol uprataný a jemný prach pripomínal prvý sneh. Takmer celý priestor zaberá starý žltohnedý nábytok: skrinky, sekretár, vitríny a police.

„Hľadajte truhlicu. Musí tu byť,“

povzbudzoval Marek.

Našiel ju Jano. Dedo uložil drevenú truhličku do vitríny. Vedľa nechal kľúčik, ktorý zapasoval do dierky medzi ornamentmi.

V truhlici bolo dvadsaťtisíc korún v tisíckach. A posledný list.

Som šťastný, lebo sa mi Vás nakoniec podarilo spojiť. Napriek tomu ma však prenasleduje hrozný pocit viny za to, že som sa zamotal do zločinu. Nechajte tie peniaze tak, nezískal som ich poctivo. Prepáčte mi, no nemohol som sa odobrať na druhý svet bez toho, aby som niekomu nepovedal, že pred rokmi sme tie peniaze ulúpili. Celý život som ľutoval, že nás nepotreštili.

Marek Adamovič zaváhal azda len na sekundu. Potom vrátil list s peniazmi späť do truhlice a zasa ju položil do vitríny. Otvoril dvere a už schádzal po schodoch.

Palo s Janom ho bez slova nasledovali.